

Th. Larsen: Naar jeg har forlangt Ordet, er det nærmest for at berøre nogle lokale Spørgsmaal, som angaa min Valgkreds, men det ærede Medlem, som nys satte sig, gav mig dog Anledning til ogsaa at fremkomme med et Par almindelige Betragtninger. Det ærede Medlem vilde paa ingen Maade indrømme, at Højre var sygt, det var kun gaaet hjem; da Forliget blev vedtaget, saa gik Højre hjem. Det forekommer mig alligevel ret mærkeligt, at det ærede Medlem kan vove at betegne Højres Stilling paa den Maade, thi hvis man opmærksomt ser paa det foreliggende Finanslovsforslag og sammenligner det med de foregaaende Mars Finanslove, vil man se, at baade det foreliggende Finanslovsforslag og de foregaaende Mars Finanslove absolut bære Højres Præg helt igennem. Der er nok til uproduktive Foretagender, til Militærvæsenet og til vort store og omfattende Embedsmaskineri og grumme lidt til produktive Foretagender. Dette har jo uafslædelig og hele Tiden været Højres Politik, og det er jo rimeligt, at Finansloven Mar efter Mar, saa længe Højre har staaet ved Roret, absolut maatte blive, hvad man kunde betegne som Indbegrebet af Højres Politik. Og naar man saa samtidig ved, at de Krav, der foreligge fra Befolkningen om økonomiske Reforme til Fremme af de produktive Erhverv, Mar efter Mar ere strandede netop paa Højres og paa Regeringens Modstand, saa lyder det næsten en lille Smule underligt, synes det mig, naar det ærede Medlem fra Aalborg (Bramsen) staar op og betoner, at det netop er disse Ønsker og Krav, som Højre stadig har taget Sigte paa at ville fremme. Den Ting behøver virkelig ikke at uindisputeres; det er saa soleklart i sig selv, hvor Skylden ligger for, at vi ingen økonomiske Reforme saa, at det behøve vi ikke at komme nærmere ind paa. Trods al mulig anvendt Flid fra Venstres Side gennem mange Mar for at saa løst paatrængende Opgaver til Gavn for den almene Befolkning, saa kende vi jo de overordentlige ringe Resultater, som det er lykkedes Venstre at opnaa paa Grund af Højres og Regeringens Modstand, og jeg er derfor aldeles enig med det ærede Medlem fra Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage), naar han udtalte, at man efter disse Udsigter kunde have en vis personlig Utilbøjelighed til at tale, da det jo stadig viste sig frugteløst. Jeg er imidlertid ogsaa enig med ham i, at man, trods denne Utilbøjelighed, dog vedblivende skal hævde Befolkningens Krav. Det er absolut det folkevalgte Kammeres Opgave og Pligt at hævde Befolkningens Ønsker og Krav, hvor kedssommeligt det end under de

forhaandenværende Forhold maa siges at være. Men det er jo ikke alene de Krav, der melde sig højrøstet og højlydt, som vi skulle fremførte, og som skulle lyde herfra Tinget, men det er ogsaa de Krav, som lyde mere i det skjulte, mere stille, og som kun lidt komme til Orde. Nu er det jo saa, at de forskellige Erhvervsgræne i vort Folk stille deres Krav, og de allerfleste Erhvervsgræne have da af Staten faaet Smuler, ganske vist kun Smuler. Men der er en Samfundsklasse i vort Folk, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (Klausen) rigtig bemærkede forleden Dag, fra hvilken Kravet lyder stille og grumme smaat, og det er vore Landarbejdere. Ved Finanslovsforslagets 1ste Behandling i Fjor udtalte, saa vidt jeg husker, det ærede Medlem fra Bælum (S. Jensen), at han vilde være den taknemmelig, der kunde vise ham noget paa det da foreliggende Finanslovsforslag, der sigtede til at støtte Landarbejdernes Erhverv, og det samme fremdrog nu i Mar det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds, at der findes Bevillinger paa Finansloven til de forskellige Erhvervs kredse i vort Land, men til den store Samfundsklasse, som Landarbejderne udgøre, godt og vel en Fjerdedel af Landets Befolkning, findes ikke det mindste. Dette er dog en forfærdelig stor Uretfærdighed, saa meget mere, som jo denne Samfundsklasse gennem de uretfærdige Bestatningsforhold, som vi lide under, har maattet bidrage sin usforholdsmæssige store Del til at bære Samfundets Byrder. Naar det er Tilfældet, samtidig med, at den har haft den mindst mulige politiske Indflydelse, den mindst mulige Indflydelse paa, hvorledes Samfundet skal ordnes, saa forekommer det mig rigtignok, at der turde være Anledning til i Retfærdighedens Navn for Landarbejdernes Bedkommende at arbejde paa, at ogsaa Landarbejdernes Erhverv kunde støttes. Vel er der jo nok i Tidens Løb vedtaget adskillige humane Lovforslag, men Lovforslag, der sigte til at ophjælpe ogsaa denne Samfundsklasses Erhverv, findes der ingen af. Dette rimer sig godt med, hvad jeg begyndte at sige om Højres hele Politik. Der har jo i Aarenes Løb fra Oppositionens Side været forelagt i Folketinget adskillige Lovforslag, som sigte til at ophjælpe netop ogsaa denne Samfundsklasses Erhverv, men hele Tiden er det strandede paa Højres og Regeringens Modstand, saa det forekommer mig rigtignok, at der er grumme lidt ved at staa op og mane til en større Forhandlingsvenlighed, end der hidtil er vist, naar det virkelig er faktisk, at den Løsning, som Folket ønsker, paa adskillige Omraader unu-